

חולין פרק א הכל שוחטין דף כג

קרבת תודה של חברו 10 לחמים או חמץ או מצה והביא שיאור האם הוא ספק חמץ וספק מצה ויצא ידי חובת נדרו או שהוא ברייה מפני עצמה ולא יצא ידי חובה, תיקו.

עגלה ערופה נהרגת בעריפה שכתוב "והורדו זקני העיר ההוא את העגלה.. וערפו שם את העגלה בנחל", לאחר מכן כתוב "העגלה הערופה", ולמדו מהמילה 'העגלה' שהיא כשרה רק בעריפה ולא בשחיטה. פרה אדומה נהרגת בשחיטה ופסולה בעריפה שכתוב 'הערופה' ללמד שדווקא העגלה נערפת ולא פרה אדומה.

כבש נקרא מלידתו עד גיל 12 חודשים וכשבא כקרבת צריך להביא למנחה עשרון סולת ורבע הינ נסכים, לאחר מכן מגיל 12 חודשים עד גיל 13 חודשים נקרא פלגס, כבש מעל גיל 13 חודשים נקרא איל וכשבא כקרבת צריך להביא למנחה 2 עשרונים סולת ושליש ההינ נסכים.

במשנה כתוב שאדם שנדר להביא קרבן כבש או איל והביא פלגס צריך להביא נסכים כמו קרבן איל ואין עולה לו לחובת נדרו אלא מביא קרבן נוסף, ר' יוחנן הסביר שפלגס נחשב לברייה בפני עצמה ולא נחשב לא איל ולא כבש והתרבה בתורה מהמילים 'או לאיל' שצריך להביא על בריה זו נסכי איל, בר פדא אמר שפלגס הוא ספק ולכן מביא נסכים גדולים כשיעור איל ועושה תנאי שאם הפלגס הוא כבש המותר יהיה לנדבה, ר' זירא הסתפק בשיטת בר פדא האם הכוונה שהוא בוודאי או איל או כבש ולכן אדם שנדר להביא עולה איל או כבש מה שירצה והביא פלגס יצא ידי חובה או שיש להסתפק גם שמא הוא בריה בפני עצמה ולא יצא ידי חובתו, תיקו.

בעיסה בפסח יש שלושה שלבים מצה, שיאור שהוא בין חמץ למצה (אין זה שאור המחמיץ), חמץ גמור. לדעת ר"מ שאור הוא שלב שמכסיף פני העיסה וחייבים על אכילתו מלקות, כשיש שני חריצים כקרני חגבים בעיסה הוא חמץ גמור וחייבים על אכילתו כרת. לדעת ר' יהודה עיסה שהכסיף פניה נחשבת עדיין למצה, שאור הוא מתי שיש שני חריצים ואסור לאוכלו אבל אין לוקים עליו, וכשהתרבו החריצים על כל העיסה נהיה חמץ. קרבן תודה צריך להביא 30 לחמי מצה ו10 לחמי חמץ והסתפק ר' זירא באדם שנדר להביא בשביל